

προπομπήν; Ἐπὶ τοῦ θέλοντος νὰ εἰσέλθῃ εἰς κοινωνικὸν περιβάλλον ἀνώτερον τῆς κοινωνικῆς του τάξεως) Πόντ. || Ἄσμ.

Καὶ ὅς τοῦ κυροῦ μ' ἀκκούμπησα καὶ ὅς τ' ἀδερφοῦ μου πῆγα, μὰ σὰν τ' ἀντρός τῇ συντροφίᾳ συντρόφεψι δὲν εἶδα.

Ψαρ.

Ἀπὸ τὰ χιτὲς ὡς σήμερα λείπ' ἄντρας μου ὅς τὸ μύλο, γιὰ πέστε μου, γειτόνισσες, νὰ παντρευτῶ ἢ νὰ μείνω!

Πελοπ. 5) Ἐπιθετ., ὄρθιος, εὐθυτενής, ἐπὶ λίθου στηνομένου ἐν τοῖς ἀγροῖς Κύθν. : Στήστε τὴν πέτρα ἄδρα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων Νίσουρ.

άντρατος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄντρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ατος.

Θαυραλέος : Αὐτὸς εἶναι ἄντρατος. Μ' αὐτὸν τὸν ἄντρατο πῆγες, βρέ, νὰ τὰ βάλῃς;

άντρατσος ὁ, ἁμάρτ. ἄντρατσος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄντρας καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. - ατσος.

Ἐφηβος ἢ παῖς ἔχων σωματικὴν διάπλασιν ἀνδρός : Δὲν ντρέπεσαι κονιζάμον ἄντρατσος καὶ κάθῃσαι καὶ παίζεις μὲ τὰ φίδινα (παιδάκια) ;

* **άντρας** ἢ, ἄδρε Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄντρας. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 245.

Ἄσμη ἀποδιδόμενη ἐκ τοῦ σώματος ἀνδρός : Ἄδρας ποῦ νὰ βγάγῃ ἄδρε.

Ἄντρας ὁ, Πελοπ. κ. ἁ. Ἄντρας Εὐβ.(Κάρυστ.) Ἡπ. (Ἄρτ. Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Θράκ. Μακεδ. Πελοπ.(Κορινθ.) Στερελλ. (Ἀγρίν. Αἰτωλ. Γαρδίκ.) Ἄδρας Εὐβ.(Αἰδηψ.) Θεσσ. (Ἀλμυρ. Καλαμπάκ.) Πελοπ. (Λακων. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. κυρίου ὄν. Ἄνδρας.

1) Ὁ μὴν Νοέμβριος (διὰ τὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἑορτὴν τελουμένην τὴν 30ὴν τοῦ μηνὸς τούτου) Θράκ. Στερελλ. (Ἀγρίν.) 2) Ὁ μὴν Δεκέμβριος (ὡς εὐθὺς μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἀρχόμενος) Εὐβ.(Αἰδηψ. Κάρυστ.) Ἡπ. (Ἄρτ. Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Θεσσ.(Ἀλμυρ. Καλαμπάκ.) Μακεδ. Πελοπ. (Κορινθ. Λακων. Οἶν. κ. ἁ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γαρδίκ.) : Γνωμ. Ἄδρας, ἀδρειώνεται ἢ μέρα (αὐξάνει ἢ ἡμέρα) Οἶν.

Ἄδρας ἀδρειώνεται, ἢ μέρα μεγαλώνει, τὰ κομμάτια σώνονται καὶ ἢ κοιλιὰ μαζώνει

(διότι κατὰ Δεκέμβριον ἢ ἡμέρα αὐξάνει) Πελοπ. (Λακων.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατώνω μετοχ. ἀνακατωμένος 1 γ.

Πβ. ἄγλ. - Ἄντρας.

άντρεα ἢ, κοιν. ἄδρεα Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπ. (Μάν.) κ. ἁ. ἄντρεα πολλαχ. ἄντρεα πολλαχ. ἄδρεα Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.) Ἰθάκ. Κρήτ. Σύμ. ἄδρεα Κέρκ. Κρήτ. ἄντρεα Μακεδ. ἄδρεα Κρήτ. Λέσβ.(Πάμφιλ.) ἄντρεα Κύπρ. ἄντρε Ἰκαρ. ἄδρε Δ.Κρήτ.

Τὸ μεσν. οὗς. ἄντρεα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνδρεία. Καὶ ὁ τύπ. ἄντρεα μεσν. Ὁ τύπ. ἄντρεα ἐκ τοῦ ἄντρεα γιὰ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 52. Περί τῶν τύπ. ἄντρε καὶ ἄδρε ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 341 καὶ 348.

1) Γενναϊότης, ρωμαλεότης κοιν. : Ὁ δεῖνα ἔδειξε μεγάλην ἄντρεα. Ἡ ἄντρεα του ἔγινε ξακουστή ὅς ὅλο τὸν κόσμον κοιν. Νεὸς ἀπάνω ὅς τὴν ἄντρεα του (εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνδρικῆς του δυνάμεως) Ρόδ. || Παροιμ. Ἡ πολλὴ ἄντρεα ῥημιά σπιθοῦ (ἢ ἐπίδειξις ἀλογίστου ἀνδρείας ἐκ μέρους μέλους οἰκογενείας τινὸς ἐπιφέρει πολλάκις τὴν καταστροφὴν αὐτῆς) Κρήτ. || Γνωμ. Ἡ τέχνη νικᾷ τὴν ἄντρεα (ἐπὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς τέχνης ἐναντι τῆς σωματικῆς ἰσχύος) πολλαχ.

Ἡ παντρεὰ θέλει ἄντρεα (αἱ πολλαπλαῖ ἀνάγκαι τῆς οἰκογενείας ἀπαιτοῦν εὐψυχίαν) Πελοπ. (Δημητσάν.) || Ἄσμ.

Φάε, πουλλί, ἀπ' τὴ νρότη μου, φάε κι ἀπ' τὴν ἄδρεα μου Ἰθάκ. κ. ἁ.

Σῦρ', ἄδρεα μου, ὅς τὸ καλὸ κ' ἐγὼ ὅς τὸ καταβόδιον, φτάνει ὅσο σὲ χάρηκα τὴν σαράντα χρόνια

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἡ μιὰ τρανάει μὴ τὴν ἄντρεα κ' ἢ ἄλλ' μὴ τὴν ἀνέσια Μακεδ. Συνών. ἄντρεαδα, ἀντρεισύνη, ἀντρεϊότη, παλληκαριά, παλληκαρσύνη. 2) Νόσος αἰφνιδίως ἐμφανιζομένη μετὰ σπασμῶν Πελοπ. (Λακων.)

άντρεα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄντρεϊος.

Γενναίως, ἀνδρείως : Ἐπολέμησε τόσο ἄντρεα ποῦ τὴν ἐκάμανε ἀξιωματικὸ, χωρὶς νὰ ξέρουνε πὼς εἶναι γυναῖκα. Συνών. ἄντρεωμένα, ἄντρεσια, ἄντρεσιμα, ἄντρεικια 2, ἄντρεϊστικά, παλληκαρήσια, παλληκαριάτικα.

άντρεαδα ἢ, ἁμάρτ. ἄδρεαδα Σάμ. ἄδρεαδα Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄντρεα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αδα (Ι).

Γενναϊότης, θάρρος : Ἐχασε τὴν ἄδρεαδα του. Μωρέ, ἄδρεαδα ποῦ ἔχε νὰ πᾶ νὰ κλέψῃ μέρα μεσημέρι! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄντρεα 1.

άντρεανός ἐπίθ. Πελοπ. (Καρδαμ.) ἄδρεανός Πελοπ. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄντρεα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ανός.

Ὁ ἐκ γενναίου καὶ εὐγενοῦς οἴκου καταγόμενος ἐνθ' ἄν. : Ἀπὸ ἄντρεανῆ γενεὰ Καρδαμ. || Ἄσμ.

Νὰ μὴ ζητᾷς τέτοια δουλειά, | γιὰτ' εἶμαι ἀπ' ἄδρεανῆ γενεὰ Μάν.

Ἐ, τώρα ἀζίζει καὶ φελᾷ, | ἂν εἶσαι ἀπ' ἄδρεανῆ γενεὰ αὐτόθ.

* **άντρεαριὰ** ἢ, ἄντρεαρκὰ Κύπρ. (Καρπας.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄντρεϊος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αριὰ.

Ἀνδρεία, γενναϊότης : Ἄσμ.

Πάνω ὅς τὲς παιδικιwsύνες σου, πᾶ ὅς τὲς παλ-ληκαρκές σου, πᾶ ὅς τὲς ἀντρεικοσύνες σου, πᾶ ὅς τὲς ἀντρεαρκές σου.

άντρεεύω πολλαχ. ἄντρεεύου Μακεδ. (Σέρρ.) ἄντρεεύω πολλαχ. ἄδρεεύω Κρήτ. ἄντρεεύω Ἀθῆν. ἄδρεεύω Κρήτ. Μέσ. ἄντρεεύομαι πολλαχ. ἄντρεεύομαι πολλαχ. ἄδρεεύομαι Εὐβ.(Αἰδηψ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. ἄδρεεύομαι Πελοπ. (Λακων.) ἄδρεεύομαι Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἄδρεεύομαι Κρήτ. ἄδρεεύομαι Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) ἄντρεεύομαι Κάρπ. ἄδρεεύομαι Κρήτ. ἄδρεεύομαι Πελοπ. (Λακων.)

Τὸ μεσν. ἄντρεεύω. Οἱ τύπ. ἄντρεεύω καὶ ἄντρεεύω καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 106, 317, 2062 κ. ἁ. (ἐκδ. ΣΞανθοῦ.) Τύπ. ἄντρεεύομαι παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἀνδρεῖος, γενναῖος πολλαχ. : Αὐτὸς ἄντρεύτη καὶ λεοντάρησε Κάρπ. || Ἄσμ.

Γυναῖκα του σὰ δό μαθε, σὰν ἄδρας ἄδρεεύτη

Κρήτ. β) Προσποιοῦμαι τὸν ἀνδρεῖον Κάρπ. Πελοπ. (Βυτίν.) : Μὴ ἄντρεεύσῃ! Βυτίν. || Παροιμ. Ὁ γέρος κι ἂν ἀντρεύεται ὅς τ' ἀνήφορον ποστένεται Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναματσώνω Β 2, ἀναντρειώνω 2 καὶ ἀνατσου-λώνω 2 γ. 2) Συγκεντρῶ, καταβάλλω πάσας τὰς δυνά-

μεις μου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Σάμ. : Ἄσμ.

Ὡς τ' ἀκουσεν ὁ Διγενὴς ἀδρειεύτη κ' ἐσηκώθη Κέρκ. 3) Ἐνδυναμοῦμαι, γίνομαι ἰσχυρὸς πολλαχ. : Τοῦ ἁγίου Ἀντρέου ἀντρεῖται τὸ κρύο Ἀθῆν. Αἴγιν. κ. ἀ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 317 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἀγάπη ποῦ 'ς τὰ βάσανα ἀντρεῖται καὶ πληθύνει». 4) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αὐξάνομαι Ἡπ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Τρίκκ.) κ. ἀ. : Γνωμ. Ἀπὸ τ' ἁγί- Ἀδρεὸς ἡ μέρα ἀδρειεύεται Κεφαλλ. Πβ. ἀντρεῖώνω.

άντρεϊόβλαχος ὁ, ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 220 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος. Ὁ Χάρων ὡς τραχὺς καὶ σκαιὸς Βλάχος : Ἄσμ. Κάτου 'ς τὸ Μοργά, κάτου 'ς τὸ περιγιάλι, σέρνει ὁ ἀντρεϊόβλαχος ἐντὶ ἀδελφούς δεμένους. Συνών. Χάρος.

άντρεϊοπόλεμος ὁ, ἀμάρτ. ἀντρεϊοπόλιμος Μακεδ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ οὐσ. πόλεμος. Πόλεμος γενναίως διεξαγόμενος : Ἄσμ. Δὲν εἶνι κινὸς ποῦ 'ξίρις κί ποῦ 'σου μαθημένους, ἰδῶ εἶνι ἀντρεϊοπόλιμος κ' Ἑλληνικά ντουφέκια.

άντρεῖος ἐπίθ. σύνηθ. ἀδρεῖος Μέγαρ. κ. ἀ. Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνδρεῖος. 1) Γενναῖος σύνηθ. : Φρ. Κάνω τὸν ἀντρεῖο (κομπάζω ἐπὶ γενναίότητι). 2) Ἰσχυρὸς, δυνατός, ἐπὶ ζῶων Μέγαρ. : Ἀδρεῖο ἄλλογο - μονάρι.

άντρεϊοσύνη ἡ, Ἡπ. ἀντρεϊοσύνη Ἡπ. — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 117 Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 114 ἀδρειοσύνη Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀδρειοσύνη Ἐθράκ. (Αἰν.) ἀδρειογισύνη Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀντρεϊοσύνη Κύπρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 1227 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Ὁ τύπ. ἀντρεϊοσύνη ἔχει τὸ κ ἐκ τροπῆς τοῦ γι εἰς κ ὡς καὶ ἀντρεϊωμένος-άντρεϊωμένος κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 52.

Γενναίότης, ἀνδρεία ἐνθ' ἀν. : «Καὶ τὴν ἀρετὴ... τὴν φαντάζονταν ὁ ἀρχαῖος γεμάτη ἀντρεϊοσύνη» Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Δὲν εἶδα τὴν παλληκαριὰ κι οὐδὲ τὴν ἀντρεϊοσύνη Ἡπ. Πάνω 'ς τὲς παιδικιwsύνες σου, 'πά 'ς τὲς παλ-ληκαρκές σου, 'πά 'ς τὲς ἀντρεϊοσύνες σου, 'πά 'ς τὲς ἀντρεϊαρκές σου Κύπρ. — Ποίημ.

Ἦταν ὁ Βάρδας ὁ Σκληρὸς κορφὴ τῆς ἀντρεϊοσύνης ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «νὰ δεῖξῃ ἀπάνω 'ς τ' ἄλλογο τέχνη κι ἀντρεϊοσύνη». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα 1.

άντρεϊότη ἡ, Ζάκ. Σίφν. Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνδρεϊότης. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1061 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὸ περασμένο κάμωμα τῆς ἀντρεϊότης πάλι | μοῦ πλήθυνε τὴν παιδωμή, μοῦ πλήθυνε τὴ ζάλη».

Γενναίότης, ἀνδρεία ἐνθ' ἀν. : Ἀπὸ ἀντρεϊότη κι ἀπὸ ὠραιότη ὅλα τὰ πράματα γίνονται Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα 1.

άντρεϊοχόρταρο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀδρειοχόρταρον Β.Εὐβ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ οὐσ. χορτάρι. Χόρτον τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας τρώγουν οἱ ἀντρεϊωμένοι.

άντρεϊωμένα ἐπίρρ. ΔΣολωμ. 54 Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 177

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀντρεϊωμένα. Γενναίως, ἀνδρείως ἐνθ' ἀν. : «Δὲ δέχεται μονάχα ἀντρεϊωμένα τὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων, παρὰ καὶ ἀγωνίζεται ἐπιθετικὰ» Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ. Ἐδῶ βλέπει ἀντρεϊωμένα | νὰ φρονοῦν παρὰ ποτὲ ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 4031 (ἐκδ. JSchmitt) «ὅλοι ἀντρεϊωμένα ἐβάλθησαν καὶ συντροφίαν τοῦ κάμουν». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρεϊώνω Ἡπ. Πελοπν. Πόντ. (Οἶν.) Χίος κ. ἀ. ἀντρεϊώνων Εὐβ. (Κονίστρ.) Μακεδ. (Σέρρ.) ἀντρεϊώνω Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. ἀδρειώνω Δαρδαν. ἀδρειώνων Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀντρεϊώνω LRoussel Grammaire 320 — Λεξ. Βλαστ. Μέσ. ἀντρεϊώνομαι Πελοπν. (Γορτυν.) ἀντρεϊώνομαι Παξ. ἀντρεϊών-νομαι Κύπρ. ἀντρεϊώνονμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀδρειώνομαι Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Οἶν.) ἀδρειγισώνομαι Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) ἀδρειώνονμι Ἐθράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) ἀντρεϊώνομαι ΣΣκίπη Κολχ. 61 ἀντρεϊοῦμαι Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ.) ἀντρεϊοῦμαι Πόντ. (Κερασ.) Μετοχ. ἀντρεϊωμένος κοιν. καὶ Πόντ. ἀντρεϊωμένος πολλαχ. καὶ Πόντ. ἀντρεϊομένους βόρ. ἰδιώμ. ἀδρειωμένος Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Σύμ. κ. ἀ. ἀδρειωμένος Κρήτ. ἀδρειωμένος Κρήτ. ἀδρειγισμένος Ἐθράκ. ἀντρεϊογισμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδρειγισμένους Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀντρεϊογισμένος Κύπρ. (Καρπασ. Πάφ.) ἀδρειογισμένους Σαμοθρ. κ. ἀ. ἀντρεϊωμένος Ἰων. (Καράμπ.) Τήλ. — ΕΣτρατουδ. Κρητικ. ἐμπνεύσ. 21 ἀδρειωμένος Κρήτ. ἀντρεϊομένους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντρεϊώνομαι. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνδρειοῦμαι, ἐξ οὗ ὁ τύπ. ἀντρεϊοῦμαι. Καὶ ὁ τύπος τῆς μετοχ. ἀντρεϊωμένος μεσν.

1) Γίνομαι ἀνδρεῖος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. : Αὐτὸ τὸ γέινουρον δέλ' πῶς ἀντρεϊώνισι (αὐτὸ τὸ ὄνειρον σημαίνει ὅτι θὰ γίνῃς ἀνδρεῖος. δέλ' = δηλοῖ) Ἡπ. Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα ἀνδρεῖον Δαρδαν. Ἡπ. 2) Συγκεντρῶ, καταβάλλω πάσας τὰς δυνάμεις μου, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀσθενῶν προσπαθούντων νὰ ἐγερθοῦν ὀρμητικῶς Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἀνθίσταμαι ἐρρωμένως Ἡπ. — ΣΣκίπης ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Κι ὅσο περὶ ἀντρεϊώσαι ὕστερα, τόσο κι αὐτὸς θεριεύει ΣΣκίπης ἐνθ' ἀν. 4) Μεγαλῶνω σωματικῶς, εἰσέρχομαι εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἐπὶ νέου Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) — LRoussel ἐνθ' ἀν. : Ἀρκινᾷ τδαὶ ἀντρεϊώννεται ὁ γιός της (ἀρκινᾷ = ἀρχίζει) Κύπρ. Πβ. ἀντρεῖο-πατῶ 1. 5) Αὐξάνομαι Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Γορτυν. Λακεδ. Λακων. Οἶν.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν.) Χίος κ. ἀ. : Ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἀντρέα ἀντρεϊώνει ἡ ἀντρεϊώνεται ἡ μέρα Γορτυν. Κονίστρ. Λακεδ. Χίος κ. ἀ. Τ' ἁγί- Ἀντρέα κάμουν κόλλυβα γὰ ν' ἀντρεϊωθοῦν τὰ σπαρτὰ Ἡπ. Ἀδρεῖας, ἀδρειώνεται ἡ μέρα Οἶν. Ὁ δειμῶς ἀντρεϊοῦται γὰ ὥς τὰ Φῶτα γὰ ἀφ' τὰ Φῶτα (ἡ σφοδρότης τοῦ χειμῶνος συμπίπτει περὶ τὸν χρόνον τῶν Φώτων) Ἰνέπ. Πβ. καὶ Πεντάτευχ. (ἐκδ. Hesseling) Γέν. 7, 18 «καὶ ἀντρεϊώθηκαν τὰ νερά καὶ ἐπλήθυναν πολλὰ ἐπὶ τὴν ἡγῆ».

Μετοχ. 1) Γενναῖος, ἀνδρεῖος κοιν. καὶ Πόντ. : Παροιμ. φρ. Ὁ φρόνιμος νικᾷ τὸν ἀντρεϊωμένο (ἡ φρόνησις νικᾷ τὴν ἀνδρείαν) κοιν. Ἀλλοίμονον 'ς τὸν ἀντρεϊωμένο σὰν τὸν πιά-σουν τρεῖς σπασμένοι (οἱ πολλοὶ καὶ ἀσθενέστεροι ὄντες καταβάλλουν τὸν ἰσχυρὸν) σύνηθ. Σὲ βοηθᾶνε, λυγερή, καὶ φαίνεσαι ἀντρεϊωμένη (ἐπὶ τῶν στηριζομένων εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν ἄλλων) Πελοπν. || Φρ. Ἀδρειγισμένος ἐρχεται, ροῦπες

